

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

REDIGERET AF

JOHANNE MEYER.

Nr. 17.

Udgaaer hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 29. April 1894.

VII. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udliveres.

Fru Louise Nørlund

er kendt som en af vore dygtigste Kommune-
lærerinder i København. Hun besidder en
saa sjælden stor Arbejdsæвне, at hun ikke
blot er i Stånd til at arbejde for Reforme
paa Skolevæsenets Omraade, men ogsaa tager
aktiv Del i sociale og politiske Spørgsmaal
baade som Taler og Skribent.

Fru Louise Nørlund, født Kristiansen,
er født paa en Gaard i Nærheden af Aar-
hus og nød i sin Barndom en omhyggelig
privat Undervisning. Hendes Hjem var et
bekendt Samlingssted for frisindede bjørnbak-
ske Politikere. Allerede som Barn viste hun
en udpræget Selvstændighedsfølelse og en
stærk Higen efter at komme udenfor Pige-
børnenes sædvanlige Virksomhed; foretrak
en Matematik- eller Regnetime for en Haand-
arbejdstime. Mest glad var hun dog, naar
hun kunde faa Lov at høre paa de Voksnes
politiske Diskussioner og følte ingen Inter-
esse for unge Pigers sædvanlige Samtaler
om Pynt og Moder.

I sit 17de Aar kom hun til København
for at uddanne sig videre i Sprog og var
derefter et Par Aar privat Lærerinde. Denne
Stilling tilfredsstillede hende ikke; der var
efter hendes Mening hverken Selvstændighed
eller Arbejde nok. Med sit sunde, kraftige
Helbred saa hun sig om efter et større
Virkefelt og valgte da at tage Almuelærer-
indeeksamen. Fik straks Timer ved Køben-
havns Kommuneskole, ved hvilken hun siden
har virket med stor Iver i mange Aar.

Der er over Fru Nørlunds Personlighed
et Præg af Energi, der er lige ubøjeligt over-
for Modstand som for Smiger. Rolig, be-
hersket staar hun paa Talerstolen overfor
de ofte meget store Forsamlinger, hun ved
saa mange Lejligheder har talt for. Og hun
staar ganske sikkert saaledes, fordi hun véd,

Fru Louise Nørlund.

at det er Retten, hun kæmper for, og Me-
ningsløsheden hun kæmper imod.

Først i Firserne begyndte Fru Nørlund
paa Opfordring af Dansk Kvindesamfund at
holde Foredrag om Kvindens Valgret og har
siden været en søgt Foredragsholder saa
godt som i alle Landets Egne. Ved Grund-
lovsfester, Valgmøder, Højskolemøder og ved
offenlige Møder har Fru Nørlunds klare og
gennemtænkte Foredrag vakt Interesse og
har sikkert mange Steder skabt Forstaaelse
af Kvindesagens uafviselige Fordringer.

Da Kvindevalgretsforeningen dannedes
var Fru Nørlund selvskreven til at staa i
Spidsen for den, og hun gjorde her et stort
Arbejde. Hendes stærke, aktive Natur følte

sig imidlertid ikke tilfredsstillet ved den Stil-
ling, en Kvindesagsforening, der kun har
Valgretten paa sit Program, kommer til at
indtage, og hendes Forstaaelse af andre so-
ciale Spørgsmaal har derfor drevet hende
til Deltagelse i andre Foreninger. Fru Nør-
lund er saaledes Medlem i Bestyrelsen af
Den liberale Vælgerforening og Kvindelig
Fremskridtsforening. Her hører man hende
snart i Retning af Førkæmper for Kvinder-
nes økonomiske Kaar, snart i Retning af en
Bedring af Kvindernes retslige Kaar saa vel
udenfor som i Ægteskabet. Fru Nørlund
er ikke blot en god Taler, men hun er og-
saa en god Skribent, hendes sammentrængte
og klare Stil, hendes bidende Spot over
Kvindens latterlige Retsstilling er i høj Grad
rammende og kan aldrig overhøres, og Fruen
er en flittig Medarbejder ved Kvindebladet
under forskellige Mærker; særligt om Børne-
opdragelse og om hjemløse Børn vil vore
Læsere kende hendes velskrevne Artikler.

Fru Nørlund har dog ikke over sin om-
fattende Gerning i Samfundet glemt Hjem-
nets Pligter. Hun holder af at tilbringe
sine ledige Timer i en Vennekreds i sit
hyggelige Hjem.

Det er betegnende for Fru Nørlunds
beskedne Væsen i det daglige Liv, hvad en
af hendes Bekendte, en ældre Herre, der
holder paa den gammeldags Kvindelighed,
en Gang sagde, da hun tog Ordet fra Valg-
tribunen i Københavns 1ste Kreds: „Om
enhver anden vilde jeg kunnet tro det, men
ikke om Dem, De, der altid er saa fordrings-
fri.“ Hvortil hun svarede: „Det er jo ikke
for mig selv, jeg kæmper, men for mit Køn
Ret — Ret til at være Mennesker saa vel
som De.“ —

Det var godt for Kvindesagen, om vi
havde mange som hende, der tog Del i det
offenlige Liv.

J. M.